

(א) ב"ק ל. פ"א: (תוספתא
פ"א, ט) ו"י ב"ק ל.
(ב) ב"ק פ"א: ב"ב כ.
(ג) גיטין כ"ב. (ד) נשמי ד'
(ה) ה"ל מ"ו וה"ל מ"ג
(ו) ו"י ג"י נ"י מק"ו ומ"ב
כ"י ה"ל ג"ו"ל דמ"ה ה"ו"ל
ו"י ו"י מ"ק. גיטין כ"ב.
ד"ה ונדב"ש ב"ב ו"י.
(ז) ב"ב פ"א. (ח) ע"י ר"ש
עירובין כ"י. ד"ה אדרכלין.
(ט) ג' שמו"ת פ"א.

מוסף רש"י

כל שלשים יום. רש"י
להניחם עם ובי"ד פ"א.
שעל מלת כ"י הנחיל
כ"י. ג' ש"ל יהו"ק פ"ד על
ק"ו ו"י. מאי לאו
רשות דבית דין. משום
דברשות כ"י. ה"ל מ"ק
משום פ"מ"ו נ"א פ"ט
(ש"ס). לא רשות דמצוה.
כלומר משום רשות כ"י
דמ"ה מ"פ"ט. ל"ל כ"ש
כ"י. ד"ל מ"ו"ה ח"ב
(ש"ס). צ"ד שיהא תחתי
מצויה שלשה טפחים.
אש"מ"ך ב"ב"י מ"ק פ"ק
ג' טפחים של מ"ה מ"ה
תחתיה על עליה. ועל ג"ו
ד' אמות. ב"ב"י כ"י. ע"י
ט"ה של כ"י על מקרה
ידומה לו כספר מ"ה
(מ"ה) ג' י"ט ו"י י"ט
עד המורה ב"ב"י פ"א.
ובכירה טפח. שפ"מ"ה
מתוך ו"י מ"ק פ"ק
אל גדול (ש"ס) א"ף ה"ל כל
מ"ה שפ"מ"ה ק"ה על
מ"ה ו"י ט"ה מ"ה
ה"ק גדול כמו שפ"מ"ה
מ"ה ב"ב"י כ"י. ואם
ה"ק. א"ר ש"י ש"ל
השע"רין הל"ל משלם
מה שה"ק. אש"מ"י
מ"ה עליו השפ"מ"ה
להחיות בכל השע"רין
הל"ל. ש"ל ד"ק מ"ה
ו"י לו מה שלם (ש"ס).
ש"י ג"ת זו על ג"ב זו.
זו אל זו וק"ק"ה הא"ת
ג"ו"ה מ"ה מ"ה ו"י של
ו"י. ה"ק ב"ב"י כ"י.
ה"ה נ"ר ש"ה כ"י על
ע"י ו"י כ"י. ש"ל
תחתון. א"ר כ"י ט"פ
(ש"ס). א"ר י"ר כ"י
א"ר כ"י י"ר. וה"ל
י"ר ל"מ"ה ו"ר ל"ק
ה"ה ו"ה כ"י. מ"ה
ה"ה של בעל ה"ל.
דמ"ק א"ר ל"מ"ה
ו"י ה"ר של בעל
ה"ק. ד"י ל"מ"ה
ל"ק י"ל מ"ק כ"י ג'.

ומה אסא אומר. אינן באין משל צבור הא אמרן דלא קני: הכי
קאמרי ליה מדברין. דקאמרת ישמרת חס: לדברינו. דכיצור
לן דתקינו רבנן ארבעה זוזי מן התרומה לשומרי ספיחים זה מוטל
עליהן ונמצאו לו בתרומה ארבעה זוזים שאין לצבור חלק בהם ואם
קוין מהן ממדין ומוספין ושאר
קרבנות צבור אין ממדין באין מוטל
צבור: מתני' המוציא מוטל
והמוזל מוטל. כלומר אינו ראוי
להשתוות עם אלא זה מוציא מן
הרפת לרה"ר והנשאו יהא מוזמן
לישאנו לשה ולגנה לזול: אין שורין
טיט. מקומות יש ששורין אותו ימים
רבים צבור במקום אחד: אין לזכרים
לזכרים. לפי שמשפחה אחת לייבש
ששומה הטיט צרקת חלקה כעובי
הלזנים וחזק צו חריצות שמי וערב
כמדת הלזנים ומינתן שם עד
שיבשו: וגובלין טיט. לתת מיד
צננין: והצונה צונה. מקלל מיד
המציא וצונה: מסקן. מוזמן כרשות
הרבים ואינו חייב צנוקין:
גב' וזכרו כל שלשים יום. משלשים
לשלשים חוזר וזכרו כדי שיהא
נישף יפה: מודה רבי יהודה וכו'.
ומתני' נמי עלה עובד קאמר שלא
יתחייב צנוקין: צנר חנוכה פטור. גבי
הניח מנווי נרו מנחמן ועבר גמל
טעון פשמן ולקח צנר והדליק את
הצירה צנ"ק (דף ס"ג): מאי לאו
צנ"ק. אלא כל מידי דיהבו
ליה רבנן רשותא א"ס הויק פטור:
כל אלו שאמרו וכו'. כל אומן מוקין
שנתנו חכמים עליהם רשות ואמרו
מותרין לקלקל צרה"ר ולהשליכן לשם
כגון הוצאת זבלים לר' יהודה וכגון
פוטקין צינתיסא וגורפין מערותיה
צינתיסא הגשמיס דכרשות ק"ה עבדי
צנ"ק (דף ט"ו): א"ף מסקן הוא. וק"י
אמנא קמ"ה דאמר א"ס הויק משלם
וקאמר ליה איזו א"ס צנתיסא יום
קודם לכן מתקן ופטור: היה מעמיד
בעלייה. משנה היא צנ"ק בלא יחפור
לא יעמיד ארס תנור בתוך הבית
אל"כ יש על גביו חלל גובה ד' אמות
מפי התנור לעלייה: היה מעמיד
בעלייה. עד שיהא תחתיו עובי
מעויבה שלשה טפחים: ובכירה. שאין
היסק שנה גדול: טפח. מעויבה יהא
תחתיה: וא"ס הויק. שלק הבית

מחזורתא מתני' ד"א בר' יהודה. וא"ת ואמאי לא משני
מתני' שלא נשעת הוצאת זבלים ודכרי הכל כדמשני
בהנניח (ב"ק דף ל. וס) אמתני' דהתם ו"ל דהכא פשיטא ליה דליירי
שלא נשעת הוצאת זבלים ולהכי לא הוה קשיא ליה הא דמתני'
מזרכת לזבל לאלתר ור' יהודה
מתיר להניח לו יום אלא להכי לא
מלי אחא כ"י יהודה משום דמתני'
לשלם מה שהויק אפילו הויק בהאי
שעה קטנה שיש לו רשות להניח ולרבי
דלא הוה קשה ליה דרבי יהודה שרי
יהודה אותה שעה כיון שיש לו רשות
פטור ועי"ל דמתניתין משמע דליירי
נשעת הוצאת זבלים מדקמני המוזל
מוזל משמע נשעת שרגילין לזבל והא
דלא הוה קשה ליה דרבי יהודה שרי
למימר דמתניתין עלה טובה קמ"ל
שימחר שלא יטרכך לשלם מה שהויק:
ותיאל

דתניא רבי יהודה אומר יבשעת הוצאת זבלים אדם מוציא זבלו לרה"ר
וצבורו כל שלשים יום כדי שיהא נישוף ברגלי אדם וברגלי בהמה שעל
מנת כן הנחיל יהושע לישראל את הארץ אפילו תימא רבי יהודה ימורה ר'
יהודה שאם הויק חייב לשלם והתנן (ב) מודה רבי יהודה בנר הנוכה שהוא
פטור מפני שהוא עושה ברשות מאי לאו רשות דבית דין לא רשות דמצוה
והתניא כל אלו שאמרו מותרין לקלקל ברה"ר אם הויק חייב לשלם ורבי
יהודה פוטר אלא מחזורתא מתני' דלא כרבי יהודה אמר אביי רבי יהודה
ורבן שמעון בן גמליאל ור' שמעון כוליהו סבירא להו כל מקום שנתנו לו
חכמים רשות והויק פטור רבי יהודה הא דאמרן רשב"ג דתנן רשב"ג אומר
א"ף מתקן הוא את מלאכתו לפני שלשים יום רבי שמעון דתנן ה"ה היה
עומדו בעלייה צריך שיהא תחתיו מעויבה שששה טפחים ובכירה טפח
י"אם הויק משלם מה שהויק רבי שמעון אומר לא אמרו כל השע"רין הללו
אלא שאם הויק פטור מלשלם ת"ר והחב שמשך לסתת הסתת חייב הסתת
שמשך לחמר החמר חייב החמר שמשך לכתף הכתף חייב הכתף שמשך
לכנאי הכנאי חייב הכנאי שמשך לאדריכל אדריכל חייב ואם הניח אבן על
הדימוס והויקה כולן חייבין לשלם והתניא יאחרון חייב וכולן פטורים לא
קשיא ר"מ כאן בשכירות כאן בקבלנות: מתני' שתי גנות זו על גב זו והירק
בינתים ר"מ אומר של עליון ר' יהודה אומר של תחתון אמר ר"מ אם ירצה
העליון ליקח את עפרו אין כאן ירק אמר ר' יהודה אם ירצה התחתון
למלאות את גנתו אין כאן ירק אמר ר"מ מאחר ששניהן יכולין למחות
זה על זה רואין מהיכן ירק זה חי אמר ר"ש יכל שהעליון יכול לפשוט את
ידו וליתול הרי הוא שלו ואי והשאר של תחתון: גב' אמר רבא בעיקרו כולי
עלמא לא פליגי דעליון הוי כי פליגי בנופו ר"מ סבר שדי נופו בתר עיקרו
ור' יהודה סבר לא אמרינן שדי נופו בתר עיקרו (ואודא למעמייהו) דתניא
(ט) היוצא מן הגזע וכן השרשין הרי אלו של בעל הקרקע דברי ר' מאיר ר'
יהודה אומר י"מ הגזע של בעל האילן ומן השרשין של בעל הקרקע
ותנן

והדליק את סביביו: ט"ז. החוצץ אבן מן ההר לעקרה מחיצורה: ס"א. הוא המרבעה וממליקה: ס"ב. נוסאה מן ההר שקיפתה הסתת שם
ומוסרה לכתף המושטעה לנבאי העומד על מעמד החומה העשויה להילוך האומנין: אדריכל. (א) הוא א"י האומנין שהוא מדקדק בהנחת
האבן לצדדה על מושבה נשוא שלא תמיש ולא תטה ולא תהא צולעת חוץ לדימוס: חייב. זה שהיא בידו חייב צנוקה אם תפול מידו
ותויק את אחריס או תשבר היא הוא חייב לשלם. ואע"ג דמוקמינן להא לקמן בקבלנות וכולן שותפין במלאכה אין חייב אלא מי שהיתה
מסורה לו דכיון דכחו הוא הנזק מוטל עליו כל היכא דמיטרמי דתקן ארס מועד לעולם סוגג ומורד אוסן ור"ן דנפקא לן צנ"ק (דף ט"ו):
פ"ע חתת פ"ע"ט לחייב על השוגג כמזיד ואוסן כאלון: כולן. אלו שהיו שותפין במלאכה אחת ומשהניחו אבן על הדימוס היא שורת הבנין
נפלה והויקה הואיל ולא כחו דאדריכל הוא שלאחר שהניחה נפלה וליכא לחיוביה משום גירי דליה כולן חייבין יחד שכולן שותפין בצנר
ועליהן המלאכה לעשות וקיבלו אחרייות הנזק יחד: והפניא האחרון חייב. אדריכל שהניחה: בשכירות. האחרון חייב: בקבלנות. כולן
חייבין היכא דלא נפלה מיד אחד מהן דעל כולן לשמור שמהא מיושבת יפה: מתני' שתי גנות זו על גב זו. סמוכות זו לזו האחת
קרקעיתה גבוהה ושאלה קרקעיתה נמוך: והירק צינתיס. צוקיפת הגובה שזו גבוהה מזו יש שומים או צללים: של עליון. שהרי עפרו הוא
ומשלו הוא יונק: של תחתון. שעל חזירו הוא מונח: למלאות גנתו עפר. משום קרקעו לעלייה: אמר ר"מ מאחר ששניהן הן יכולין למחות
זה על זה. שלא יהא ירק זה כ"ן עליון ליטול עפרו והתחתון למלאות גנתו: רואין מהיכן ירק זה חי. ממקום שהוא יונק ודלג לו ימנן: כל
שעליון יכול לפשוט ידו וליטול הרי אלו שלו. כדקאמר ר"מ הואיל ומעפרו היא חיה: והשאר של תחתון. ועליון הוא גופיה אפקורי מפקר להו
לגביה שגנאי הוא לו ליטול רשות ליכנס לחזק של חזירו וללקוט: גב' בעיקרו. שרשי הירק: בנופו. לפי שהן תלויין בחזירו של תחתון פליגי בהו:

לא א מ"י פ"ד מה"ל
מוק ממון הלכה טו
סמך עין טו מה טו"ש
ח"מ מ"י מ"ד פ"ק כ'
ל"ב ב ג מ"י ט"ה הלכה טו
א"סמך טו"ש ח"מ
י"ס ח"מ פ"ד ה'
ל"ג ד מ"י ט"ה ח'
טו"ש ט"ה פ"ד ו'
ל"ד ה מ"י ט"ה ט"ה ט'
פ"ק ו'
ל"ה ו ז מ"י ט"ה הלכה טו
פ"ה ט"ה טו"ש ח"מ
י"ס ח"מ פ"ד כ'
ל"ז ח ט מ"י ט"ה מה"ל
שכ"ה הלכה י"א פ"ה
ע"ש כ"ב טו"ש ח"מ י"ס
ק"ה פ"ד א'
ל"ז י ב מ"י פ"ד מה"ל
נוק ממון ה"י י"א פ"ה
ע"ש טו מה טו"ש ח"מ
י"ס ח"מ פ"ד ד'
ל"ח מ מ"י פ"ד מה"ל
שכ"ה הלכה ט פ"ה
ע"ש כ"ב טו"ש ח"מ י"ס
ק"ה פ"ד א'
ל"ט ג מ"י פ"ד מה"ל
נוק ממון ה"י י"א פ"ה
צ"מ פ"ה ע"ש ט'
טו"ש ח"מ י"ס ח"מ פ"ד ט'
י"י:

הגהות הב"ח

(א) ג"י והתנן רבי יהודה
אומר בנר הנוכה פטור
ל"ל וימיה מודה וימיה
שהוא נמקן. וי"ב ט"פ
הניח צנ"ק (ב) שם
דמנא אילן הוצא מן
הגזע:

הגהות הגר"א

[א] כפ"ה ה"י ה"ה
ש"ל והשאר כ"י. י"ב
משמע דבעיקר ד"ה ק"ל
כ"י וי"מ למכרה ועלה
ולקן חבד הרמב"ם נכ"ה
דלקמן דלמלאות לא יטול
העליון כ"י (ומת"ש רבינו
נח"מ י"ס ק"י ס"ב):

הוא המרבעה וממליקה: ס"א. הוא המרבעה וממליקה: ס"ב. נוסאה מן ההר שקיפתה הסתת שם
ומוסרה לכתף המושטעה לנבאי העומד על מעמד החומה העשויה להילוך האומנין: אדריכל. (א) הוא א"י האומנין שהוא מדקדק בהנחת
האבן לצדדה על מושבה נשוא שלא תמיש ולא תטה ולא תהא צולעת חוץ לדימוס: חייב. זה שהיא בידו חייב צנוקה אם תפול מידו
ותויק את אחריס או תשבר היא הוא חייב לשלם. ואע"ג דמוקמינן להא לקמן בקבלנות וכולן שותפין במלאכה אין חייב אלא מי שהיתה
מסורה לו דכיון דכחו הוא הנזק מוטל עליו כל היכא דמיטרמי דתקן ארס מועד לעולם סוגג ומורד אוסן ור"ן דנפקא לן צנ"ק (דף ט"ו):
פ"ע חתת פ"ע"ט לחייב על השוגג כמזיד ואוסן כאלון: כולן. אלו שהיו שותפין במלאכה אחת ומשהניחו אבן על הדימוס היא שורת הבנין
נפלה והויקה הואיל ולא כחו דאדריכל הוא שלאחר שהניחה נפלה וליכא לחיוביה משום גירי דליה כולן חייבין יחד שכולן שותפין בצנר
ועליהן המלאכה לעשות וקיבלו אחרייות הנזק יחד: והפניא האחרון חייב. אדריכל שהניחה: בשכירות. האחרון חייב: בקבלנות. כולן
חייבין היכא דלא נפלה מיד אחד מהן דעל כולן לשמור שמהא מיושבת יפה: מתני' שתי גנות זו על גב זו. סמוכות זו לזו האחת
קרקעיתה גבוהה ושאלה קרקעיתה נמוך: והירק צינתיס. צוקיפת הגובה שזו גבוהה מזו יש שומים או צללים: של עליון. שהרי עפרו הוא
ומשלו הוא יונק: של תחתון. שעל חזירו הוא מונח: למלאות גנתו עפר. משום קרקעו לעלייה: אמר ר"מ מאחר ששניהן הן יכולין למחות
זה על זה. שלא יהא ירק זה כ"ן עליון ליטול עפרו והתחתון למלאות גנתו: רואין מהיכן ירק זה חי. ממקום שהוא יונק ודלג לו ימנן: כל
שעליון יכול לפשוט ידו וליטול הרי אלו שלו. כדקאמר ר"מ הואיל ומעפרו היא חיה: והשאר של תחתון. ועליון הוא גופיה אפקורי מפקר להו
לגביה שגנאי הוא לו ליטול רשות ליכנס לחזק של חזירו וללקוט: גב' בעיקרו. שרשי הירק: בנופו. לפי שהן תלויין בחזירו של תחתון פליגי בהו:

אילן

הבית והעליה פרק עשירי כבא מציעא

קיט.

עין משפט
גר מצוה

(א) וזיל ויטא והיא חופתה דערלה ע"ש. (ב) ע"י כהנא' ובספר ת"ח ובספר כה"ג (ג) גי' העירוב הו' ליה אפריח לריש לקיש פי' חוק גשון פרכי ישר כמו ישר מילי ס"ח אפריח לריש לקיש גרסה ומלשון בן פורת כלומר ישר וירוב חמיה וינניס כמותו (ד) ש"ך לעיל ק"מ: ובג"י רש"י (ס) פי' הגון על זה תמלא בספר החיים שחיבר אחי הגאון מהר"ל מפראג בספר זמית ת"ח פי"ג. (ז) כסוימא וסוף משנת הכמ"א וז' וכן בסוף י"ט"ט כמ"ב כמ"ג רמ"ט על נבוכד נמית הללו.

הגהות הגר"א [א] ג"י (מגיע לעיקרו ואין מגיע לטובא חל"ה וגי' הממנים וההל"ה ל"ג לה ובי' דכ"ג וד"ל נקרא מגיע: [ב] רש"י ד"ה חייב הסמוך לקרקע בחוק י"ב: י"ב ומלכו כמ"ג רכ"ד ד"ג טפחים סמוך למתחן הכי הוא של מתחן אף לרי' וריש:

אילן היוצא מן הגזע וכו'. בלוקח אילן אחד בחוק של חזירו דק"ל נבצח בתרא (דף פ"ה). דדברי הכל לא קנה קרקע ואילן קטן היוצא מן הגזע (או) מן השרשין לית דינא ולית דינא דקרקע גמורה היא ומן הגזע נמי ר"מ סבר שדי נופו בטר עיקרו והתם מפרש מאי גזע ומאי שרשין גזע כל שרואה פני חמה שרשין שאין רואין פני חמה ואע"ג דשכח טוף העליון לצעל האילן מדקתני התם הגדילו לא יספה התם הוא לדעתה דהכי נחת שכל זמן שהיא ראוי לעשות פרי יהא בקרקע וישא ענף ופירי אכל אילן אחר העולה מן הגזע אילנא אחרינא הוא: חייב בערלה גרסי'. לר"מ דאילן הוא לעלמו דגזע הסמוך לקרקע [א] בחוק שלשה קרקע הוא ואע"ג דלא מארעא ממש ייק שדי נופו בטר עיקרו: מגיע לעיקרו ואינו מגיע לנופו. כגון שנטעה נופו למטה: קמיה דשזור מלכא. לי נראה שזור (א) מלכא ממש ומלך פרס היה ובקי נדינים ואמרוה ליה דר"ש דמתני' קמיה וקלסא ואמר אפריון נמטייה לר"ש יקבל חן מאמתו על דבר זה. ואזי דאמרי שזור מלכא שמואל דבכמה דוכתי קרי ליה הכי ואין מיושב זה דמאי אמרוה אי ליה דר"ש דמתני' אטו שמואל לא הוה ידע לה למתני' ואי לא דאפריס ספרא אטו אי לא

ותנאי נמי גבי מקח ובמכר בה"ג. תניא גרסינן דאיהו משנה בשום מקום ולא הוה כה"ג ממש דאפילו אמר ר"י היוצא מן הגזע של צעל הקרקע לא יקשה כלום שהרי עומד באוירו של צעל הקרקע וגם יונק מן הקרקע ועוד שלא היה צדעת המוכר למכור אלא זה האילן שהיה כעין שזכר אבל לא אילן חדש שעמיד ללחם מן הגזע דלא חשיב כאילן ענמו הענפים המתחדשים אלא נחשב כאילן אחר וכן ר' מאיר א"ס היה אומר כאן של צעל האילן לא היה קשה על משנתנו שכמו שהענפים המתחדשים צלל שנה הם של צעל האילן ה"ג היוצא מן הגזע יהיו שלו והוא דקאמר כה"ג היינו שמיפה ר"מ כאן כמו של צעל הקרקע טפי מרבי יהודה כמו בנתני' ולהכי לא עזיז לריכותא בסמוך אלא אערלה ואמקח וממכר ולא אמתינותי: שבור מלכא. נראה לפרש כפי' הקונטרס דשזור מלכא היה בקי בהלכות דלאמרינן בסוף מסכת ע"ז (דף ע"ו:) שנעץ הסנין עשר פעמים בקרקע קשה כשחמך האחריו בסנין לרבי יהודה: הדרן עלך הבית והעליה וסליקא לה מסכת כבא מציעא

א א מ"י פ"י מהלכות מעשר שני ונטע רבני הלכה יט סגן עשין קל טור י"ד סי' רלד [מפסמי צבור וכתבנא שם ולא מתאזי:]
ב ב ג מ"י פ"ד מהל' שביעית ה' ט סגן עשין פ"ג טו"שע ח"מ סי' קסו ע"פ ה':

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה קמיה דשזור וכו' מלכא ממש. י"ב ובג"י סוף דף י' מנזאר דהוה ע"ש ע"ש ובג"י דף קטו ע"ב אמת דשמואל נקרא כן וכן בפסחים דף נ"ד:

גליון הש"ס רש"י ב"ה אפריון הו' שלו. וכו' רש"י בחומש פ' י"ח בפסוק בן פורת יוסף. אבל הרמב"ן שם כ' דהו"ו ששית יהוה לטון שבת וזווחא כמו פורע ליתמי (מנובות ד' נד) ועי' כהנ"ס שם:

מוסף רש"י אפריון. חן. והוא לטון אלמי (בראשית חס כב).

הדרן עלך הבית והעליה וסליקא לה מסכת כבא מציעא

אחר השלמת המסכתא יאמר זה ויועיל לזכרון בעזרת השם יתברך

הדרן עלך מסכת בבא מציעא והדרן עלך. דעתן עלך מסכת בבא מציעא ודעתך עלך. לא נתנשי מינה מסכת בבא מציעא ולא נתנשי מינה לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי:

יאמר בן שלשה פעמים ואחר כך יאמר:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהא תורתך אמנותנו בעולם הזה ותהא עמנו לעולם הבא. חנינא בר פפא רמי בר פפא נחמן בר פפא אחאי בר פפא אבא מרי בר פפא רפרם בר פפא רביש בר פפא טורחב בר פפא אדא בר פפא דרו בר פפא:

הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך בית ישראל. ונהיה כלנו אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך: מאויבי תחכמי מצותיך כי לעולם היא לי: יהי לבי תמים בחקיקך למען לא אבוש: לעולם לא אשכח פקודיך כי בם חייאתי: ברוך אתה יי למדני חקיקך: אמן אמן אמן סלה ועד:

מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקנו מיושבי קרנות. שאנו משכימים והם משכימים. אנו משכימים לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים. אנו עמלים והם עמלים. אנו מקבלים שכר והם עמלים ואין מקבלים שכר. אנו רצים והם רצים. אנו רצים לחיי העולם הבא והם רצים לבאר שחת. שנאמר ואתה אלהים תורידם לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אבטח בה:

יהי רצון מלפניך יי אלהי בשם שעורתני לסיים מסכת בבא מציעא בן תעורני להתחיל מסכתות וספרים אחרים ולסייםם ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה. וזכות כל התנאים ואמוראים ותלמידי חכמים יעמוד לי ולזרעי שלא תמוש התורה מפי ומפי זרעי וזרע זרעי עד עולם. ותתקיים בי בהתהלכה תנחה אותך בשכבה תשמר עליך והקיצות היא תשיחך. כי בי ירבו ימיה ויוסיפו לך שנות חיים: אורך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד: יי עוז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא דהוא עתיד לאתחדתא. ולאחיא מתניא. ולאסקא לחיי עלמא, ולמבנא קרתא דירושלם, ולשכלל היכליה בגוה, ולמעקר פולחנא נוכראה מארעא, ולאכתבא פולחנא דשמיא לאתריה, וימליך קודשא בריך הוא במלכותיה ויקריה, ויצמח פרקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן. יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי. יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא בריך הוא. לעלא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמרינן בעלמא, ואמרו אמן: על ישראל ועל רבנן, ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון, ועל כל מאן דעסקין באורייתא, די באתרא (קדישא) הדין ודי בכל אתר ואתר, יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני ריחי ופרקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחי טובים עלינו ועל כל ישראל, ואמרו אמן: עושה שלום במרומוי הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: